

2. fejezet

*Csak egy zavar e semmiben, mért nincs bűnöm, ha van?*⁸

2003. március 28-án hajnali 4 óra 10 perc körül a Bajcsy-Zsilinszky út bérházainak egy második emeleti lakásában az egyedül élő idős lakó arra ébredt, hogy az ágya és a ruhásszekrénye között egy magas, vékony férfi áll, háttal neki, és épp kinyitja a felső szekrénye ajtaját. Amikor a behatoló meglátta, hogy nézi az asszony, azt suttogta neki: maradjon, ahol van, és nem esik bántódása. Miközben beszélt, egy erős fényű, kicsi zseblámpával a nő szemébe világított. Aztán az ágyában ülő nyolcvanéves asszony fejére húzta a takarót. Az asszony nagyon megijedt, nem mert kilesni a takaró alól, így látni nem látta, csak hallotta, ahogy matatnak a lakásában.

A rabló aztán ráparancsolt, hogy adja meg a pin kódokat a bankkártyáihoz. – Rendőrségi akció – hazudta, végső soron feleslegesen. Nem ezen múlt, hogy a rettegő áldozat engedelmesskedett. Amikor megkapta, amit akart, a rendőrös elterelést folytatva megszólalt: – Felírta, őrmester? – mintha a társához beszélt volna, de a takaró alatt reszkető asszony nem hallott más hangot, így nem lehetett biztos benne, volt-e ott tényleg még valaki, vagy ez is csak a színjáték része volt.

Mindenesetre legalább tényleg nem bántották. A férfi, mielőtt elment volna, rászólt, hogy egy óráig maradjon veszteg, mert különben baj lesz, tudni fogja, kint áll az ajtaja előtt. Ezzel kilépett a

⁸ József Attila: A bűn, 1935.

szobaajtón, becsukta maga után, majd ugyanígy tett az előszobai és végül a kinti, a bejárati ajtóval is. Aztán elnyelte a pesti hajnal.

Az áldozat körülnézett a lakásában. Látta, hogy a telefonja vezetékét elvágták. Azt, hogy az ablakot felfeszítve jutottak be hozzá, csak később vette észre. A konyháját nem túrták szét, de a behatoló elvett a helyéről és szétszórt egy tárkonyos fűszert. Nyoma veszett két bankkártyának, körülbelül kétezer forintnyi készpénznek és egy tízezer forintot érő Casio órának. Az aszszony hamar rájött arra is, hogy leemelték pénzt a számlájáról. Később kiderült, hogy több részletben összesen 75 ezer forintot vettek fel.

Utólag végiggondolva érthetőnek tűnt, mi és hogyan történt. Könnyedén kifigyelhették a körfolyosóról, hogy az ablakon át be lehet jutni a lakásába, és azt is, hogy egyedül él. Értesítette a rendőrséget. A férfiről, akit a szekrényél megpillantott, csak elnagyolt személyleírást tudott adni, mert nem látta jól. 30-40 év körülinek, körülbelül 180 centi magasnak, vékony testalkatúnak írta le. A nyomozás több ismeretlen tettes ellen indult meg.

Rövidesen egy ígéretesnek tűnő nyom került a rendőség kezébe: egy ATM kamerája felvételt készített azokról, akik az áldozattól elrabolt bankkártyát használták. Egy 2003. április 7-i keltezésű, a BRFK Nyomozó Főosztály 1. rablási alosztályán készült jelentés az ATM-nél készült felvétel kapcsán megemlíti, hogy azon *látszik több alkalommal két férfi arca is*, és hogy egy rendőr hadnagy, akinek megmutatták a felvételt, a fekete kapucnis férfiban ismerős figurát vélt felfedezni. Az illető, egy bizonyos S. J. többször volt már büntetve rablásért, garázdaságért, lopásért, és a személyi igazolvány-képe hasonlított a kapucnis alakhoz.

Csak hogy amikor rákerestek a büntetés-végrehajtási nyilvántartásban, a következő meglepetéssel szembesültek: S. J. éppen lopásért ül, és ült már a Bajcsy-Zsilinszky úti rablás idején is. Az ügyben nyomozó rendőrök így hát első kézből szereztek tapasztalatot arról, hogy milyen könnyű lyukra futni, téves felismerésre jutni egy rossz minőségű kapucnis kép alapján. De persze ez nem

volt akadály a annak, hogy tovább próbálkozzanak a kezükbe került ATM-es felvétellel.

A rögzített képeket, ahogy az gyakran előfordul, amikor a nagyobb nyilvánosságtól remélnék segítséget, közzétette a rendőrség. Hátha valaki felismeri a rajtuk látható alakokat. *Rablókat keresünk* – ez volt a címe a 2003. május 6-án megjelent felhívásnak. És aztán május 30-án 11 óra 37 perckor a telefontanú számra megérkezett a hívás, amiben reménykedtek. *A bejelentő a képen felismerni vélte Varga Gergő Péter Budapest, VII. kerület, Akácfa utca (...). szám alatti lakost, aki a jelzett címen tartózkodik állandó jelleggel* – rögzítették írásban a telefon után.

Varga Gergő 19 éves volt ekkoriban, és az édesanyjával élt az Akácfa utcai lakásban, amelynek a címét a bejelentő olyan készségesen megadta. 2003. július 9-én rendőrök jelentek meg az ajtajukban. Azt mondták, hogy be kéne menni tanúskodni. De gyorsan kiderült, hogy ennél többről van szó. *Ahogy kiléptem az ajtón, már kattant a bilincs hátul* – idézi fel Gergő, hogy az ő szemszögéből hogyan vette kezdetét a történet azon a nyári napon. Kerestek a lakásban egy kapucnis pulóvert. Mikor találtak egyet, fogták, és azzal együtt indultak be Gergővel a Teve utcába. Gergő az autóban tudta meg, hogy rablással gyanúsítják. A Teve utcában felvitték – ha jól emlékszik – a nyolcadik emeletre. A fejére ráhúztak egy fekete, lyukacsos sapkát, azon keresztül nem látott, csak képfoszlányokat.

Ahogy mondja: *Onnantól kezdve beindult ez a lavina.*